

ukončených soudním smírem, stanoviti pracovní odměnu advokátovu jednak podle hodnoty předmětu sporu, ze žaloby zřejmé neb oceněním zjištěné, po případě dle § 7 vlád. nař. předpokládané, jednak dle trvání ústního jednání, předpokládajíc ovšem, že hodnota předmětu sporu zůstala až do uzavření smíru nezměněna. Za změnu hodnoty předmětu sporu nelze pokládati peníz, soudním smírem k vyrovnání sporné věci ujednaný, jenž neodpovídá hodnotě předmětu sporu původně zažalované; neboť dle posledního odstavce § 5 vládního nařízení nastane změna hodnoty předmětu sporu jen změnou žaloby, jejím omezením, nebo částečným vyřízením sporu. Nenastal-li tedy před uzavřením soudního smíru žádný z těchto případů, nedošlo ku změně hodnoty předmětu sporu, a dlužno důsledkem toho upravit pracovní odměnu advokátovu na základě hodnoty předmětu sporu, původně zažalované. Leč i v tom případě, když žalující strana při roku, při němž došlo ku smíru, žalobní nárok omezila, a tento omezený nárok žalobní byl pojat do smíru, kterým byl spor ukončen, musí soud položit za základ úpravy pracovní odměny advokátovy hodnotu předmětu sporu, žalobou původně vymáhanou, nikoli však její částku, kterou smírem byl spor odklizen. Pravíť se v posledním odstavci § 5 nař. dále ještě, že ke shora uvedené změně hodnoty předmětu sporu jest přihlížeti teprve při úkonech po změně následujících; stala-li se změna prohlášením strany při roku, nepřihlíží se k ní ani při úkonech, při tomto roku provedených, leda by byl důvod ke změně vznikl již před rokem samým. Omezila-li tedy strana žalující žalobní nárok při roku, při němž pak byl na základě omezené žalobní prosby uzavřen smír, jest ustanovení odměny advokátovy pouze ohledně jeho činnosti při tomto roku otázkou toho kterého případu, při němž soudu jest zkoumati, zdali důvod ke změně snad nevznikl již před rokem, kdežto pro použití těch kterých položek sazby při ostatních útratách jest rozhodnou hodnota předmětu sporu, žalobou vymáhaného, jak bylo shora již uvedeno.

Čís. 1946.

Zajištění půdy drobným pachtýřům (zákon ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.).

Chmelnice jest zemědělským pozemkem.

(Rozh. ze dne 31. října 1922, R I 1036/22.)

Požadovací nárok pachtýřův na chmelnici byl uznán s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Zákon o požadovacím právu přiznává drobným pachtýřům nárok na veškeré jimi zpachtované pozemky, na nichž zemědělsky hospodařiti lze, nečině rozdílu co do druhu a kultury a jest také lhostejno, jakým způsobem se ten který pozemek zemědělsky obdělává. Přiznal-li tedy rekursní soud chmelnici povahu zemědělského pozemku, vyhovuje jeho rozhodnutí duchu i účeli zákona a neprávem tedy stížnost mu odporuje z důvodu zjevné protizákonnosti.